

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 338

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 10 iunie 2013

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 44 din 12 februarie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernanta corporativă a întreprinderilor publice	2-4		
Decizia nr. 125 din 7 martie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 49 alin. (1) și (2) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007	4-8		
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI			
233. — Decizie privind înființarea Grupului interministerial strategic pentru prevenirea și combaterea macrocriminalității ce afectează siguranța cetățeanului și funcționarea instituțiilor publice	9-10		
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
443. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale pentru completarea anexei nr. 1 „Condiții de aprobare a cumpărătorilor de lapte de vacă” la Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 695/2008 privind stabilirea Condițiilor de aprobare a			
		cumpărătorilor de lapte de vacă și a formularului de cerere pentru aprobarea și înscrierea acestora în Registrul cumpărătorilor	10
ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI			
		37. — Ordin pentru aprobarea Metodologiei privind elaborarea studiilor de fezabilitate și solicitarea avizului Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei în vederea inițierii procesului de atribuire a concesiunii serviciului public de distribuție a gazelor naturale	11-14
ACTE ALE COMITETULUI INTERMINISTERIAL DE FINANȚĂRI, GARANȚII ȘI ASIGURĂRI			
		72. — Hotărâre pentru aprobarea modificării și completării Normei „Asigurarea pe termen scurt, în numele și în contul statului, a riscului de neplată la extern, riscuri nonpiață și riscuri temporar nonpiață (NI-ASR-07-IV/0)”	15
		★	
		Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 44**

din 12 februarie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernarea corporativă a întreprinderilor publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernarea corporativă a întreprinderilor publice, excepție ridicată de Filiala Hidroelectrică Hidrosind în Dosarul nr. 1.848/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.439D/2012.

La apelul nominal răspund pentru autorul excepției avocații Camelia Constantin și Corina Cincan, cu delegații depuse la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentanților autorului excepției, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. Prin stabilirea unei derogări de la Legea nr. 31/1990 în ceea ce privește întreprinderile publice, Guvernul, pe de-o parte, impune voința acționarului majoritar, iar, pe de altă parte, înlătură orice protecție a acționarului minoritar. Având în vedere sfera de reglementare a ordonanței de urgență criticate, Guvernul trebuia să solicite avizul Consiliului Economic și Social, ceea ce nu s-a întâmplat, încălcându-se, astfel, prevederile art. 141 din Constituție. În continuare, susține că ordonanța de urgență criticată nu îndeplinește condițiile prevăzute la art. 115 alin. (4) din Constituție. Astfel, nu este îndeplinită condiția existenței situației extraordinare, prin acest nou cadru legislativ se alterează însăși voința Parlamentului, iar în nota de fundamentare nu se evidențiază nicio legătură între ordonanța de urgență criticată și eficientizarea activității întreprinderilor publice. De asemenea, prin ordonanța de urgență nu se urmărește protejarea unui interes general, ci protejarea proprietății private a statului.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că pentru emiterea unei ordonanțe de urgență este necesară existența unei stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public. În cazul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011 această stare este reprezentată de situația economică, precum și de lacuna legislativă existentă la data adoptării actului normativ. Prin ordonanța de urgență criticată s-au trasat anumite criterii de administrare a societăților cu capital majoritar de stat, fără a afecta drepturile constituționale ale acționarilor minoritari.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 octombrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 1.848/2/2012, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernarea corporativă a întreprinderilor publice**, excepție ridicată de Filiala Hidroelectrică Hidrosind, cu ocazia soluționării unei acțiuni în contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că motivarea din preambulul ordonanței de urgență, referitoare la necesitatea adoptării unui astfel de act normativ, nu este argumentată viabil în sensul de a reprezenta o situație extraordinară, a cărei reglementare nu poate fi amânată. Consideră că adoptarea ordonanței de urgență criticate nu îndeplinește exigențele constituționale impuse de art. 115 alin. (4) din Constituție, neexistând argumente temeinice în sensul existenței urgenței și situației extraordinare. În continuare, face referire la Deciziile Curții Constituționale nr. 109/2010, nr. 255/2005 și nr. 1.221/2008. În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 44 din Constituție, arată că, potrivit acestui text, proprietatea este garantată indiferent de titular. Guvernul a înțeles să înlătore această garanție oferită de Constituție proprietății și, ignorând voința tuturor proprietarilor, a decis prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 un sistem special de administrare a societăților cu capital majoritar de stat. În situația unor societăți în care statul deține doar un pachet majoritar, o astfel de ingerință în dreptul de decizie al tuturor proprietarilor încalcă Constituția, întrucât anulează dreptul de dispoziție a proprietarului minoritar și, implicit, dreptul de proprietate al acestora din urmă. Prin actul normativ criticat se modifică fundamental modul de administrare a societății, interesele acționarilor minoritari fiind afectate prin instituirea unui nou sistem de administrare a societății derogatoriu de la cel stabilit de Legea nr. 31/1990. De asemenea, prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011 s-au încălcat și prevederile art. 6 din Legea nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea dreptului de proprietate al acționarilor minoritari, apreciază că aceasta este neîntemeiată. Legiuitorul a urmărit la elaborarea acestui act normativ să stabilească reguli de bună guvernare adaptate particularităților societăților de stat, care să elimine disfuncționalitățile din sistemul de administrare, să clarifice părghiile prin care statul se poate implica în

activitatea companiei, reducând presiunea asupra managementului acestuia. Noua reglementare a urmărit eliminarea abuzurilor de putere ale acționarului stat în raport cu acționarii minoritari, prin asigurarea unui tratament echitabil al acestora. Așadar, au fost prevăzute reguli pentru o mai accentuată protecție și reprezentare a acționarilor minoritari și pentru asigurarea dreptului lor de informare printr-o mai mare transparență a deciziei de administrare/management în raport cu acționarii. Reglementarea criticată oferă o protecție specială acestor persoane și nu încalcă în niciun fel principiul garantării dreptului de proprietate consacrat prin art. 44 din Constituție.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate ce vizează încălcarea prevederilor constituționale ale art. 141 referitor la Consiliul Economic și Social, apreciază că, dat fiind obiectul de reglementare al ordonanței de urgență criticate, aceste dispoziții nu sunt incidente în speță.

În continuare arată că opțiunea legiuitorului pentru această procedură legislativă a fost întemeiată pe aceleași rațiuni care au fost analizate de Curtea Constituțională în Decizia nr. 737 din 31 iulie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 3 octombrie 2012, Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, Decizia nr. 760 din 20 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 721 din 24 octombrie 2012, și Decizia nr. 614 din 12 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 465 din 10 iulie 2012, și care au fost considerate ca îndeplinind exigențele urgenței și situației extraordinare. Având în vedere aceste aspecte, apreciază ca neîntemeiată critica de neconstituționalitate prin raportare la art. 115 alin. (4) din Constituție.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile de lege criticate nu aduc atingere dreptului de proprietate privată, în condițiile în care prevederile ordonanței de urgență se aplică întreprinderilor publice, persoane juridice române, respectiv la companii și societăți naționale, societăți comerciale la care statul sau o unitate administrativ-teritorială este acționar unic, majoritar sau la care deține controlul. Cât privește critica de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011 față de art. 115 alin. (4) din Constituție, apreciază că aceasta nu poate fi reținută, în preambulul ordonanței de urgență fiind motivată existența unei situații extraordinare. Referitor la invocarea prevederilor art. 79 din Constituție, arată că, prin adresa nr. 1.265/2011, Consiliul Legislativ a emis avizul favorabil referitor la proiectul de ordonanță de urgență. De asemenea, apreciază că nu poate fi reținută nici critica referitoare la prevederile constituționale ale art. 141.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernarea corporativă a întreprinderilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 883 din 14 decembrie 2011.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată, art. 79 referitor la avizarea proiectelor de acte normative de către Consiliul Legislativ, art. 115 referitor la delegarea legislativă și art. 141 referitor la Consiliul Economic și Social.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale, pentru emiterea unei ordonanțe de urgență este necesară existența unei stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public. Astfel, prin Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005, și prin Decizia nr. 1.008 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 23 iulie 2009, Curtea a reținut implicațiile deosebirii terminologice dintre noțiunea de „*caz excepțional*”, utilizat în concepția art. 114 alin. (4) din Constituție anterior revizuirii, și cea de „*situație extraordinară*”, arătând că, deși diferența dintre cei doi termeni, din punctul de vedere al gradului de abatere de la obișnuit sau comun căruia îi dau expresie, este evidentă, același legiuitor a simțit nevoia să o pună la adăpost de orice interpretare de natură să minimalizeze o atare diferență, prin adăugarea sintagmei „*a căror reglementare nu poate fi amânată*”, consacrand, astfel, *in terminis* imperativul urgenței reglementării.

Prin aceleași decizii, Curtea a reamintit jurisprudența sa pronunțată anterior revizuirii Legii fundamentale și a precizat că de esența cazului excepțional este caracterul său obiectiv, în sensul că „*existența sa nu depinde de voința Guvernului care, în asemenea împrejurări, este constrâns să reacționeze prompt pentru apărarea unui interes public pe calea ordonanței de urgență*” (Decizia nr. 83 din 19 mai 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 8 iunie 1998).

Raportat la cauza de față, Curtea observă că Guvernul a motivat urgența ca fiind determinată, printre altele, de:

— actualul context economic care impune luarea unor măsuri rapide pentru crearea premiselor legislative și administrative care să conducă la creșterea eficienței operatorilor economici;

— faptul că întreprinderile publice — regii autonome și societăți comerciale la care statul deține participații integrale sau majoritare — reprezintă un segment important al economiei naționale și, în consecință, lichiditatea, solvabilitatea și funcționalitatea acestor societăți au o influență determinantă asupra stabilității ansamblului economiei;

— faptul că actualul cadru legislativ prezintă lacune importante în ceea ce privește buna guvernare a regiilor autonome, influențând negativ performanța economică și competitivitatea acestora și generând, pe cale de consecință, disfuncționalități ale operatorilor economici cu care intră în raporturi contractuale;

— constatarea că legislația generală a societăților comerciale nu este adaptată specificului societăților de stat, neoferind premisele legislative pentru ca aceste societăți să poată funcționa eficient și să reprezinte un vector de relansare economică;

— faptul că îmbunătățirea guvernării corporative a întreprinderilor de stat reprezintă un obiectiv asumat de Guvernul României prin Scrisoarea de intenție către Fondul Monetar Internațional, aprobată de Guvern prin memorandum la data de 7 iunie 2011, revizuită.

Având în vedere jurisprudența Curții cu privire la art. 115 alin. (4) din Constituție, precum și motivele invocate de Guvern, Curtea constată că există o stare de fapt obiectivă, cuantificabilă și independentă de voința Guvernului care a stat la baza adoptării ordonanței de urgență criticate. Pentru aceste motive,

se constată că reglementarea criticată îndeplinește exigențele urgenței prevăzute în art. 115 alin. (4) din Constituție.

În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 44 din Constituție, Curtea constată că nici aceasta nu poate fi primită. Autoarea excepției își bazează susținerile, în special, pe argumentul că acționarii minoritari își văd afectat dreptul de proprietate prin faptul că nu se bucură de aceleași drepturi ca ale altor acționari minoritari de la alte societăți comerciale, deoarece în cazul lor a fost instituit un nou sistem de administrare a societății derogatoriu de la cel stabilit de Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare. În legătură cu acest aspect Curtea observă că, în chiar cuprinsul ordonanței de urgență criticate, legiuitorul a introdus la capitolul III — secțiunea a 3-a dispoziții exprese referitoare la protecția acționarilor minoritari. Mai mult, prin art. 46 din ordonanța de urgență criticată, legiuitorul a prevăzut că drepturile acționarilor minoritari se completează cu drepturile prevăzute de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Cât privește invocarea prevederilor constituționale ale art. 79 referitoare la avizul Consiliului Legislativ, Curtea constată că, prin Adresa nr. 317 din 30 noiembrie 2011, Guvernul a transmis proiectul de Ordonanță de urgență Consiliului Legislativ, care prin Adresa nr. 1.265 din aceeași zi a emis avizul favorabil referitor la proiectul de ordonanță. De asemenea, referitor la

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernarea corporativă a întreprinderilor publice, excepție ridicată de Filiala Hidroelectrică Hidrosind în Dosarul nr. 1.848/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 februarie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 125
din 7 martie 2013

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 49 alin. (1) și (2)
din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 49 alin. (1) și (2) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007, excepție ridicată de Societatea Comercială Transport Public — S.A. din Bacău în Dosarul nr. 3.926/110/2010 al Tribunalului Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 1.296D/2012 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta susține că nu pot fi reținute criticile de neconstituționalitate referitoare la încălcarea principiului neretroactivității, deoarece textele de lege criticate se aplică pentru viitor, de la data intrării în vigoare a legii, și privesc contractele de atribuire a gestiunii serviciului de transport public local, valabil încheiate. Impunerea unui termen maxim până la care clauzele acestor contracte își produc efectele sau anularea unor clauze referitoare la posibilitatea prelungirii acestora nu echivalează cu retroactivitatea legii, legiuitorul urmărind prin aceste reglementări punerea în acord a legislației interne cu normele europene privind serviciile publice de transport feroviar și rutier de călători. În consecință, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 aprilie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 3.926/110/2010, **Tribunalul Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 49 alin. (1) și (2) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007**, excepție ridicată de Societatea Comercială Transport Public — S.A. din Bacău, în calitate de intervenientă în interes propriu, într-o cauză prin care Instituția Prefectului — județul Bacău a solicitat anularea hotărârii prin care Consiliul Local al Municipiului Bacău a constatat încetarea contractului de concesiune a serviciului de transport public local de călători încheiat cu autorul excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate tind să desființeze retroactiv anumite raporturi juridice și, mai mult, să modifice arbitrar perioada de valabilitate a unui contract de concesiune încheiat cu autoritatea administrației publice locale în urma câștigării unei licitații publice anterior intrării în vigoare a Legii nr. 92/2007. Anulând inclusiv prevederi ale unor eventuale clauze contractuale contrare acestor dispoziții, legiuitorul a dispus pentru trecut, înțelegând să modifice contracte care și-au produs efectele înainte de intrarea în vigoare a acestei legi și care au intrat deja în circuitul civil.

Față de situația concretă în care se află autorul excepției, acesta precizează că, în considerarea termenului inițial stabilit prin contract la o perioadă de 25 de ani, a făcut investiții importante, de exemplu achiziționarea unei flote de autobuze de ultimă generație, neștiind că autoritatea achizitoare va hotărî desființarea contractului în mod unilateral. Mai susține, în acest sens, că dezideratul de a derula un contract cel puțin pe perioada în care investițiile prestatorului s-ar amortiza este prevăzut cu putere de lege prevalentă față de orice reglementare internă de către Regulamentul (CE) nr. 1.370/2007 al Parlamentului European și al Consiliului, la pct. (15) din preambul, la art. 4 alin. (4) și art. 8 alin. (2) și alin. (3) coroborat cu teza a doua a alin. (3) din acesta. Regulamentul a intrat în vigoare începând cu data de 3 decembrie 2009 și este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre, având o forță juridică superioară oricărei prevederi legale interne, iar în caz de contrarierate, beneficiind, în temeiul art. 249 din Tratatul de instituire a Comunității Europene și al art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, de principiul preeminenței dreptului Uniunii Europene. În același sens, este invocat și art. 11 din Constituție, referitor la dreptul internațional și dreptul intern.

Tribunalul Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de

neconstituționalitate este întemeiată, întrucât dispozițiile art. 49 alin. (1) și (2) din Legea nr. 92/2007 încalcă prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, referitoare la principiul neretroactivității legii. Potrivit acestui principiu, o lege se aplică numai situațiilor care survin după intrarea ei în vigoare, nu și celor petrecute anterior. Motivația se află în ideea potrivit căreia nimeni nu-și poate stabili conduita după norme ce nu există încă. În plus, regula neretroactivității legii constituie un factor de stabilitate pentru circuitul juridic în condițiile în care raporturile juridice se pot naște, își pot produce efectele juridice ori se pot modifica sau stinge într-o perioadă în care se succed mai multe legi. Față de acest text constituțional, modificarea prevederilor ferme ale unui contract valabil încheiat apare ca fiind complet nejustificată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată următoarele:

1. Prin Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2), art. 49 alin. (2), art. 54 și art. 56 din Legea privind amplasarea și autorizarea mijloacelor de publicitate, Curtea Constituțională a statuat că „desființarea unui contract valabil încheiat prin aplicarea imediată a legii noi nu corespunde exigențelor principiului constituțional al neretroactivității”, precum și că „a permite unui act normativ să aibă efecte retroactive ar duce la negarea însăși a principiului statului de drept. (...) Deci, chiar și în ipoteza în care legiuitorul ar dori, în mod justificat, să înlăture sau să atenueze unele situații, nu poate realiza acest lucru prin intermediul unei legi care să aibă caracter retroactiv, ci trebuie să caute mijloacele adecvate care să nu vină în contradicție cu acest principiu constituțional. Consecințele înscrierii principiului neretroactivității în Constituție sunt foarte severe și, probabil, tocmai de aceea soluția aceasta nu se întâlnește în foarte multe țări, dar în același timp ridicarea la rangul de principiu constituțional se justifică prin faptul că asigură în condiții mai bune securitatea juridică și încrederea cetățenilor în sistemul de drept (...)” Considerente de aceeași natură au fost reținute de Curtea Constituțională și prin Decizia nr. 62 din 13 iunie 1995: „potrivit principiului neretroactivității legii prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție, contractele valabil încheiate sub imperiul unei legi nu pot fi desființate de legea nouă”. Având în vedere aceste argumente de principiu, Guvernul apreciază, în primă instanță, că „din examinarea prevederilor finale ale alin. (1) al art. 49 — în situația în care nu s-ar avea în vedere și conținutul celorlalte dispoziții ale Legii nr. 92/2007 — ar rezulta că prevederile respective apar ca fiind în dezacord cu dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (2).”

2. Pe de altă parte, Guvernul arată că ansamblul prevederilor Legii nr. 92/2007 promovează principii — printre care și cel al concurenței între operatorii de transport — ce au în vedere criterii obiective și sociale ce trebuie reținute de părțile contractante la momentul încheierii contractului de atribuire a gestiunii serviciului de transport public local. Aceste criterii sunt într-o dinamică permanentă și urmăresc preponderent interesul public, respectiv nevoile de deplasare a populației, interesele părților contractante trebuind să se subsumeze și să se realizeze în echilibru cu acesta, fără a-l putea afecta.

3. Ținând seama de necesitatea realizării interesului public, respectiv a serviciului public de transport de călători în condiții de concurență, siguranță și confort, inclusiv în noul context legislativ al aderării României la Uniunea Europeană, legiuitorul, prin Legea nr. 92/2007, a considerat ca fiind necesară determinarea/stabilirea unor termene maxime, corespunzătoare realizării serviciului public în condiții de concurență, în acord cu specificul activității. Chiar Regulamentul

(CE) nr. 1.370/2007, invocat de autorul excepției, conține prevederi în sensul limitării duratei unor contracte privind serviciile publice de transport, astfel că și Legea nr. 92/2007 cuprinde, la art. 28 alin. (1), dispoziții în acest sens.

4. Referirea cuprinsă în art. 49 alin. (1) din Legea nr. 92/2007 la contractele de atribuire a gestiunii serviciului de transport public local „valabil încheiate” are în vedere tocmai termenele maxime stabilite în mod obiectiv de legiuitor, în raport de specificul activității transportului public local, specific care trebuia avut în vedere de către părți la încheierea contractelor și potrivit legii anterioare, respectiv Ordonanța Guvernului nr. 86/2001 privind serviciile de transport public local de călători. Coroborând acest text cu cel al art. 28 alin. (1) din Legea nr. 92/2007, rezultă intenția legiuitorului de a respecta principiul neretroactivității, contractele de atribuire a gestiunii serviciului de transport public local „valabil încheiate” producându-și efectele potrivit clauzelor contractuale, până la expirarea acestora, iar, pe de altă parte, în măsura în care acestea au fost încheiate pe durate mai mari decât cele necesare realizării serviciului transportului public local, potrivit specificului acestuia, este prevăzută limitarea duratei ulterioare a acestora la termenul maxim determinat prin lege, corespunzător acestui specific. Problema apare la nivelul interpretării și aplicării termenelor maxime vizate, întrucât acestea nu ar putea fi luate în calcul ca începând să curgă anterior intrării în vigoare a Legii nr. 92/2007, ci numai ulterior, de la intrarea în vigoare a acesteia, în măsura în care părțile ar fi stabilit termene (mult/vădit) mai mari decât necesita specificul activității serviciului public de transport local, în această din urmă situație putându-se pune în discuție inclusiv valabilitatea contractului astfel încheiat.

5. În ce privește pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. (2) din legea examinată față de prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, Guvernul apreciază că nu poate fi reținută, întrucât posibilitatea prelungirii ulterioare a contractului nu constituie o certitudine la data încheierii acestuia, o astfel de posibilitate putând deveni realizabilă, prin acordul părților, în măsura în care este permisă de cadrul legal existent la data expirării termenului inițial.

6. Argumentul privind nerespectarea Regulamentului (CE) nr. 1.370/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2007 privind serviciile publice de transport feroviar și rutier de călători și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 1.191/69 și nr. 1.107/70 ale Consiliului nu poate fi, de asemenea, reținut, de vreme ce Legea nr. 92/2007 este adoptată anterior Regulamentului; mai mult, acesta din urmă a intrat în vigoare la data de 3 decembrie 2009. Ca atare, apreciază că nu pot fi reținute nici criticile sub aspectul neconstituționalității dispozițiilor legale prin raportare la prevederile art. 11 și ale art. 148 alin. (2) din Constituție.

7. Implementarea dispozițiilor cuprinse în Regulamentul (CE) nr. 1.370/2007 se realizează etapizat, iar asigurarea respectării întocmai a acestora constituie o problemă de punere în aplicare a acestuia, iar nu de neconstituționalitate a Legii nr. 92/2007, adoptate anterior adoptării/intrării în vigoare a acestuia. Așa fiind, numai instanțele judecătorești, cu prilejul soluționării cauzelor pe fond, au competența exclusivă de a stabili aplicarea cu prioritate a prevederilor regulamentului menționat. În mod similar, celelalte aspecte invocate de autorul excepției, cum ar fi achiziționarea unei flote de autobuze etc., reprezintă probleme de interpretare/aplicare a legislației în vigoare.

În concluzie, pentru considerentele arătate la pct. 1, Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este parțial întemeiată, prin raportare la dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție. Aceasta, însă, doar în măsura în care prevederile art. 49 alin. (1), coroborate cu art. 28 alin. (1) din aceeași lege, privind termenul maxim stabilit de legiuitor corespunzător specificului activității, s-ar interpreta în sensul că

aceste termene ar fi considerate ca începând să curgă anterior Legii nr. 92/2007, respectiv de la data încheierii (anterioare) a contractelor de delegare a gestiunii, conducând, astfel, inclusiv la posibilitatea desființării unor contracte valabil încheiate prin aplicarea imediată a legii noi.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 49 alin. (1) și (2) din Legea nr. 92/2007, cu modificările și completările ulterioare, sunt neconstituționale. Măsurile instituite prin actul normativ criticat contravin principiului neretroactivității legii, deoarece se aplică și situațiilor anterioare intrării ei în vigoare. Coroborând dispozițiile art. 49 alin. (1) cu cele ale art. 28 alin. (1) din lege, care stabilesc termenul maxim, rezultă că, prin efectul legii, contractele de atribuire a gestiunii serviciului de transport public încetează la data expirării respectivului termen maximal, și nu la data expirării termenului prevăzut inițial de către părți la încheierea contractului. În acest mod se modifică, în mod retroactiv, clauzele acestor contracte în privința duratei pentru care au fost inițial încheiate.

Tot prin efectul legii se anulează și eventualele clauze ale contractelor de atribuire a gestiunii aflate în derulare, referitoare la posibilitatea prelungirii acestora, prevăzute inițial de către părți la încheierea contractului. Astfel, se modifică, tot în mod retroactiv, clauzele acestor contracte, anulându-se posibilitatea prelungirii lor, în condițiile în care acestea prevedeau, la data încheierii lor, această posibilitate de prelungire, pentru atribuirea serviciului fiind necesară, potrivit prevederilor legale criticate, organizarea unei noi proceduri de atribuire a gestiunii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 49 alin. (1) și (2) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 19 aprilie 2007, având următorul conținut:

— Art. 49 alin. (1) și (2): „(1) *Contractele de atribuire a gestiunii serviciului de transport public local, valabil încheiate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, își produc efectele potrivit clauzelor contractuale, până la expirarea acestora, dar nu mai mult de termenul maxim stabilit prin prezenta lege.*

(2) *Eventualele clauze ale contractelor de atribuire a gestiunii, referitoare la posibilitatea prelungirii acestora, se anulează; pentru atribuirea serviciului este necesară organizarea unei noi proceduri de atribuire a gestiunii, potrivit prevederilor prezentei legi.*”

„Termenul maxim stabilit de prezenta lege”, la care face referire art. 49 alin. (1), este reglementat de art. 28 alin. (1), astfel: „(1) *Durata delegării gestiunii serviciului de transport public local se stabilește prin contracte de delegare a gestiunii de către autoritățile administrației publice locale și trebuie să fie corelată cu durata medie de amortizare a tuturor mijloacelor de transport deținute în proprietate sau în baza unui contract de leasing, dar nu mai mult de:*

- a) 6 ani pentru transporturile realizate cu autobuze;
- b) 10 ani pentru transporturile realizate cu tramvaie, troleibuze și mijloacele de transport pe cablu;

c) 5 ani pentru transportul fluvial;

d) 5 ani pentru transportul în regim de taxi și în regim de închiriere.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, precum și celor ale art. 148 alin. (2) referitor la principiul priorității de aplicare a prevederilor tratatelor constitutive ale Uniunii Europene și a celorlalte reglementări europene cu caracter obligatoriu, față de dispozițiile contrare din legile interne și ale art. 148 alin. (4) privind atribuția Parlamentului, Președintelui României, Guvernului și autorității judecătorești de garantare a ducerii la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării și din prevederile alin. (2). În plus, sunt invocate prevederile pct. 15 din preambulul Regulamentului (CE) nr. 1.370/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2007 privind serviciile publice de transport feroviar și rutier de călători și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 1.191/69 și nr. 1.107/70 ale Consiliului, precum și ale art. 4 alin. (4) și ale art. 8 alin. (2) și alin. (3) lit. c) din acest Regulament, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr. 315 din 3 decembrie 2007.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată următoarele:

Potrivit susținerilor autorului excepției, dispozițiile art. 49 alin. (1) și (2) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007 sunt neconstituționale prin aceea că limitează la maximum 6 ani (pentru transporturile realizate cu autobuze) durata derulării contractelor de atribuire a gestiunii serviciului de transport public local, încheiate în urma câștigării unei licitații publice până la data intrării în vigoare a acestei legi și desființează în mod retroactiv termenii și clauzele acelui contract, ale cărui efecte s-au produs anterior intrării în vigoare a legii și care au intrat deja în circuitul civil.

Curtea constată că, în conformitate cu dispozițiile art. 49 alin. (1) și (2), coroborate cu cele ale art. 28 alin. (1) din Legea nr. 92/2007, contractele de atribuire a gestiunii serviciului de transport public local, valabil încheiate până la data intrării în vigoare a legii, își produc efectele potrivit clauzelor contractuale, până la expirarea acestora, dar nu mai mult de termenul maxim stabilit prin lege — respectiv 6 ani, în cazul autorului excepției —, iar eventualele clauze ale acestor contracte, referitoare la posibilitatea prelungirii lor, se anulează, urmând ca pentru atribuirea acelui serviciu public să fie organizată o nouă procedură de atribuire a gestiunii, potrivit prevederilor legii.

Curtea constată că Legea nr. 92/2007 reprezintă noua reglementare în materia serviciilor de transport public local, adoptată în contextul aderării României la Uniunea Europeană la 1 ianuarie 2007 și a asumării îndeplinirii de către statul român a obligațiilor ce decurg din dreptul Uniunii Europene. Prin urmare, a fost necesar ca legiuitorul să actualizeze și să adapteze cadrul legislativ intern la specificul reglementărilor europene cu caracter obligatoriu și să transpună în plan național principiile din dreptul Uniunii Europene. Față de reglementările anterioare în materia atribuirii contractelor de gestiune a serviciilor publice, Legea nr. 92/2007 impune în mod imperativ principiul limitării duratei de derulare a acestor contracte, în considerarea promovării principiului asigurării mediului concurențial și al protejării, totodată, a intereselor destinatarilor finali ai serviciului public respectiv, valori consacrate și ocrotite în legislația Uniunii Europene.

În acest sens, dispozițiile art. 28 alin. (1) din legea examinată circumstanțiază, în funcție de specificul fiecărei activități desfășurate, termenul maxim al contractului de atribuire a gestiunii, astfel: 6 ani pentru transporturile realizate cu autobuze,

10 ani pentru transporturile realizate cu tramvaie, troleibuze și mijloacele de transport pe cablu, 5 ani pentru transportul fluvial și 5 ani pentru transportul în regim de taxi și în regim de închiriere. Curtea constată că aceste termene îndeplinesc condiția rezonabilității, în sensul că sunt suficiente pentru a asigura desfășurarea activității și realizarea planului de afaceri al comerciantului, fiind stabilite circumstanțiat, proporțional cu durata medie de amortizare a tuturor mijloacelor de transport, deținute în proprietate sau în baza unui contract de leasing, dar și în considerarea termenului mediu de uzură fizică a fiecărui tip de autovehicul utilizat în scopul realizării transportului public.

Cu privire la principiul constituțional al neretroactivității legii, consacrat de art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, Curtea Constituțională a statuat constant în jurisprudența sa (de exemplu, prin Decizia nr. 291 din 1 iulie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 18 august 2004) că „o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să refuze supraviețuirea legii vechi și să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare.”

În lumina acestor considerente, Curtea constată că modificarea duratei unui contract de atribuire a gestiunii unui serviciu public, valabil încheiat în condițiile vechii reglementări și aflat în derulare în momentul legiferării unor noi condiții, nu echivalează cu retroactivitatea legii noi. Aceasta deoarece noile prevederi legale nu afectează efectele juridice deja produse sub imperiul vechii legi, ci urmează să se aplice pentru viitor, din momentul intrării în vigoare a noii legi, asupra aceluiași contract, ale cărui efecte juridice se vor produce în continuare, însă cu respectarea noilor condiții. Prin urmare, clauzele acelui contract nu sunt desființate retroactiv, așa cum susține autorul excepției, ci sunt supuse pentru viitor unor reguli imperative intervenite în cursul executării contractului, în virtutea principiului aplicării imediate a legii noi.

De altfel, dispozițiile art. 49 alin. (1) din Legea nr. 92/2007 întăresc caracterul neretroactiv al legii prin aceea că recunosc efectele juridice produse în temeiul contractelor încheiate sub imperiul legii vechi, cu condiția valabilității lor — *facta praeterita* —, și prevăd pentru viitor continuarea producerii acestora, cu toate efectele specifice, în limita termenului prevăzut de art. 28 alin. (1), ce urmează a fi calculat de la intrarea în vigoare a legii. Desigur, actul normativ criticat impune condiția valabilității contractului deoarece autonomia de voință a părților contractuale nu este absolută, ci se subordonează întotdeauna prevederilor legii, fiind o expresie a acesteia.

Referitor la critica de neconstituționalitate ce privește anularea clauzelor de prelungire a contractelor de atribuire a gestiunii, Curtea constată că dispozițiile art. 49 alin. (2) din Legea nr. 92/2007 conțin norme imperative intervenite în cursul executării contractelor, în sensul interzicerii unor astfel de clauze de prelungire, pentru atribuirea serviciului organizându-se o nouă procedură de atribuire a gestiunii, la care respectivul operator de transport se poate înscrie, în condiții egale față de ceilalți competitori de pe piață.

Așadar, Curtea constată că și față de aceste critici de neconstituționalitate formulate cu privire la prevederile art. 49 alin. (2) din Legea nr. 92/2007 sunt valabile aceleași rațiuni mai sus expuse, pentru care instanța de contencios constituțional a stabilit că prevederile art. 49 alin. (1) din lege nu contravin principiului neretroactivității legii, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție.

Totodată, Curtea observă că, în ceea ce privește clauza de prelungire a contractelor de atribuire de gestiune, stabilită prin contractele anterioare, este lăsată la latitudinea părților

contractante, neputând obliga autoritatea contractantă la prelungirea contractelor. Or, este de esență dreptului public că autoritatea publică poate fi limitată în exercitarea unora dintre atribuțiile sale.

Curtea mai reține că, la fel ca și sub regimul legii vechi — Ordonanța Guvernului nr. 86/2001 privind serviciile regulate de transport public local de călători, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 544 din 1 septembrie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 284/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 374 din 3 iunie 2002 — părțile dispun de aceeași libertate de voință în privința încheierii contractului, cadrul legal fiind, de această dată, mai precis definit, în sensul stabilirii unor marje în limitele cărora părțile își pot manifesta autonomia de voință. Această reglementare în detaliu, aplicată unor situații clar determinate de lege, reflectă, de altfel, caracterul de progres, de eficiență crescută și modernitate pe care orice act normativ trebuie să îl prezinte față de cel anterior lui în aceeași materie, fiind determinat de imperativul adaptării cadrului legislativ la realitățile socio-economice în continuă transformare.

Curtea constată, de asemenea, că opțiunea legiuitorului de a limita durata de derulare a contractelor de atribuire a gestiunii unui serviciu public — în speță, transportul public — reprezintă expresia și transpunerea în planul dreptului infraconstituțional a principiului statuat de art. 135 alin. (1) din Legea fundamentală, conform căruia „economia României este economie de piață, bazată pe libera inițiativă și concurență” și a obligației prevăzute de art. 135 alin. (2) lit. a) din aceasta, potrivit căreia statul trebuie să asigure libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție. Încheierea unor contracte ce vizează gestiunea unui serviciu public pentru o perioadă foarte mare de timp — în speță, 25 de ani —, chiar dacă în urma câștigării unor licitații publice desfășurate în condiții legale, nu este de natură să încurajeze participarea și altor competitori în condiții de egalitate de șanse și nici nu poate să garanteze creșterea calității serviciilor publice respective, în vederea protejării interesului destinatarilor lor. Dimpotrivă, prin stabilirea unui termen lung al valabilității unui asemenea contract, precum și prin includerea unor clauze de posibilă prelungire a acestora, se creează premisele unui stări de monopol a respectivului operator de servicii de transport public în acest domeniu, ceea ce nu corespunde intenției legiuitorului și nici principiilor fundamentale de drept mai sus menționate.

În acest context, Curtea constată că Regulamentul (CE) nr. 1.370/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2007 privind serviciile publice de transport feroviar și rutier de călători și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 1.191/69 și nr. 1.107/70 ale Consiliului, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr. 315 din 3 decembrie 2007,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 49 alin. (1) și (2) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007, excepție ridicată de Societatea Comercială Transport Public — S.A. din Bacău în Dosarul nr. 3.926/110/2010 al Tribunalului Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 martie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

a fost adoptat la o dată ulterioară intrării în vigoare a Legii nr. 92/2007, iar, potrivit art. 12 din acesta, a intrat în vigoare la data de 3 decembrie 2009. Principalele obiective afirmate de Regulamentul (CE) nr. 1.370/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2007 constau, în esență, în garantarea unor servicii de transport de călători sigure, eficiente și de o înaltă calitate prin intermediul concurenței reglementate, transparența și buna funcționare a serviciilor publice de transport călători, precum și eliminarea unor disparități între întreprinderile de transport din diferite state membre care pot da naștere unor denaturări substanțiale ale concurenței. Potrivit pct. 15 din preambul „Contractele pe termen lung pot duce la închiderea pieței pe o perioadă mai lungă decât este necesar, reducând astfel avantajele presiunii exercitate de concurență. Pentru a reduce la minimum denaturarea concurenței, protejând în același timp calitatea serviciilor, contractele de servicii publice ar trebui încheiate pe termen limitat.” Posibilitatea prelungirii unor contracte peste termenul maxim de 10 ani, stabilit de art. 4 alin. (3) teza întâi pentru serviciile de transport cu autocarul și cu autobuzul, este prevăzută, ca excepție de la regula stabilită mai sus, la pct. 15 din preambul și la art. 4 alin. (4) din Regulament, cu menționarea, la art. 8, a perioadei de tranziție în care statele membre trebuie să se conformeze treptat dispozițiilor art. 5, referitoare la atribuirea de contracte de servicii publice.

Dispozițiile art. 49 alin. (1) și (2) din Legea nr. 92/2007, deși anterioare celor adoptate prin Regulamentul (CE) nr. 1.370/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2007, sunt fundamentate pe aceleași rațiuni evocate și de legiuitorul european, urmărind, ca și acesta, asigurarea calității serviciilor publice prestate de operatori ca urmare a atribuirii unor contracte de gestiune, în condiții de transparență și concurență loială, legiuitorul român încadrându-se, sub aspectul duratei contractelor, în marja de apreciere pe care regulamentul — act juridic cu caracter obligatoriu și aplicare directă — o acordă acestuia.

Constatarea unor eventuale neconcordanțe între legea internă și reglementarea europeană în această materie, și aplicarea, în consecință, a principiului priorității normelor de drept european mai favorabile, reprezintă, prin prisma dispozițiilor art. 148 alin. (2) și (4), coroborate cu art. 126 alin. (1) din Constituție, atributul exclusiv al autorității judecătorești. Instanța judecătorească este singura competentă ca, în exercitarea rolului său de înlăptuire a justiției, să interpreteze ansamblul prevederilor legislative interne și europene incidente speței deduse soluționării și să le aplice în urma evaluării elementelor de fapt specifice cauzei. Totodată, în temeiul art. 148 alin. (4) din Legea fundamentală, legiuitorul este singurul îndrituit să intervină pe plan legislativ dacă sunt constatate neconcordanțe între legea internă și actul normativ de drept european cu caracter obligatoriu.

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind înființarea Grupului interministerial strategic pentru prevenirea și combaterea macrocriminalității ce afectează siguranța cetățeanului și funcționarea instituțiilor publice**

În temeiul art. 18 alin. (1) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — (1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii se înființează Grupul interministerial strategic pentru prevenirea și combaterea macrocriminalității ce afectează siguranța cetățeanului și funcționarea instituțiilor publice, organism fără personalitate juridică, denumit în continuare *GIS*.

(2) În înțelesul prezentei decizii, macrocriminalitatea reprezintă activitățile infracționale circumscrise criminalității organizate — interne sau transfrontaliere —, macrocriminalității economico-financiare, spălării banilor, finanțării terorismului, marii corupții sau altor fapte ilicite, care prin modul de operare sau consecințe pun în pericol grav ordinea publică, credibilitatea și/sau autoritatea instituțiilor de aplicare a legii.

Art. 2. — (1) *GIS* funcționează în subordinea prim-ministrului și în coordonarea viceprim-ministrului cu atribuții în domeniul apărării, ordinii publice și siguranței naționale.

(2) *GIS* are rolul de elaborare, integrare, corelare și monitorizare a politicii Guvernului de prevenire a macrocriminalității, asigurând conceperea și punerea în executare a unui management eficient de luptă împotriva acesteia.

Art. 3. — *GIS* are următoarele atribuții principale:

a) analizează cauzele macrocriminalității și condițiile care favorizează acest fenomen, precum și structura, starea și dinamica acestuia;

b) evaluează efectele măsurilor legislative și ale măsurilor de politică penală asupra macrocriminalității;

c) elaborează — împreună cu instituțiile publice interesate — și prezintă Guvernului spre aprobare strategiile și programele naționale de prevenire a macrocriminalității;

d) coordonează și evaluează punerea în aplicare a strategiilor și programelor prevăzute la lit. c);

e) acordă asistență autorităților competente pentru elaborarea strategiilor sectoriale de prevenire și control al macrocriminalității;

f) identifică metodele și mijloacele practice care pot fi folosite de către autoritățile competente în scopul prevenirii și combaterii macrocriminalității și formulează propuneri corespunzătoare pentru utilizarea acestora;

g) coordonează procesul de identificare a noilor manifestări ale macrocriminalității și inițiază procesele necesare combaterii acestora;

h) înaintează informări, periodic sau ori de câte ori este nevoie, prim-ministrului și autorităților competente cu privire la activitatea și rezultatele obținute de *GIS*;

i) corelează politicile guvernamentale cu angajamentele și condiționalitățile asumate de Guvern în relația cu organizațiile internaționale.

Art. 4. — (1) Ministerele și instituțiile administrației publice centrale care fac parte din *GIS* sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta decizie. Ministerele sunt

reprezentate la activitățile *GIS* la nivel de secretar de stat, iar celelalte instituții ale administrației publice centrale de către conducătorii acestora.

(2) În raport cu sarcinile concrete ce revin *GIS*, la activitatea acestuia pot participa și specialiști în domeniul de activitate din cadrul autorităților și instituțiilor reprezentate.

(3) La lucrările *GIS* participă, ca invitați permanenți, reprezentanți ai instituțiilor publice cu atribuții în domeniul siguranței naționale.

(4) La lucrările *GIS* pot fi invitați reprezentanți ai altor autorități ale administrației publice, ai mediului academic, ai structurilor asociative ale autorităților publice locale, precum și ai organizațiilor societății civile, care pot contribui la soluționarea unor probleme aflate pe ordinea de zi.

Art. 5. — (1) *GIS* integrează rapoartele de activitate periodice ale instituțiilor și autorităților reprezentate în acesta și prezintă prim-ministrului, la 3 luni sau ori de câte ori situația impune, informări privind managementul combaterii formelor de manifestare a macrocriminalității.

(2) La solicitarea prim-ministrului, *GIS* va prezenta informări asupra stadiului de implementare a politicilor guvernamentale intersectoriale gestionate de acesta.

(3) Pentru elaborarea strategiilor și a programelor de prevenire și combatere a macrocriminalității, *GIS* poate constitui grupuri de lucru, formate din specialiști.

(4) *GIS* își desfășoară activitatea în baza unui regulament aprobat în prima ședință de lucru de viceprim-ministrul cu atribuții în domeniul apărării, ordinii publice și siguranței naționale. Asistența tehnică a funcționării *GIS* este asigurată de către secretariat, a cărui organizare este prevăzută în regulament.

Art. 6. — În exercitarea atribuțiilor sale, *GIS* colaborează cu ministerele, cu celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, cu autorități publice, precum și cu alte organizații guvernamentale sau neguvernamentale ce au ca obiect de activitate prevenirea macrocriminalității.

Art. 7. — *GIS* se reunește în ședințe lunare sau, ori de câte ori este necesar, la convocarea viceprim-ministrului cu atribuții în domeniul apărării, ordinii publice și siguranței naționale.

Art. 8. — Grupurile de lucru constituite prin acte ale autorităților sau instituțiilor cu atribuții în prevenirea și combaterea macrocriminalității își desfășoară în continuare activitatea, în coordonarea strategică a *GIS*.

Art. 9. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii se abrogă:

a) Decizia prim-ministrului nr. 275/2012 privind înființarea Comitetului interministerial pentru combaterea corupției, a criminalității organizate transnaționale și a formelor grave ale criminalității economice și financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 355 din 24 mai 2012;

b) Decizia prim-ministrului nr. 277/2012 privind înființarea siguranței cetățeanului, publicată în Monitorul Oficial al Comitetului interministerial în domeniul ordinii publice și României, Partea I, nr. 355 din 24 mai 2012.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 10 iunie 2013.
Nr. 233.

ANEXĂ

COMPONENȚA

Grupului interministerial strategic pentru prevenirea și combaterea macrocriminalității ce afectează siguranța cetățeanului și funcționarea instituțiilor publice

1. Ministerul Afacerilor Interne	8. Ministrul Mediului și Schimbărilor Climatice, prin Garda Națională de Mediu
2. Ministerul Justiției	9. Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor
3. Ministerul Public	10. Departamentul pentru Lupta Antifraudă — DLAF
4. Ministerul Afacerilor Externe	11. Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor
5. Ministerul Fondurilor Europene	12. Autoritatea Națională pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice
6. Ministerul Finanțelor Publice, prin Agenția Națională de Administrare Fiscală	
7. Ministerul Economiei	

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

pentru completarea anexei nr. 1 „Condiții de aprobare a cumpărătorilor de lapte de vacă” la Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 695/2008 privind stabilirea Condițiilor de aprobare a cumpărătorilor de lapte de vacă și a formularului de cerere pentru aprobarea și înscrierea acestora în Registrul cumpărătorilor

Văzând Referatul de aprobare al Direcției generale politici agricole și strategii nr. 77.830 din 16 mai 2013, având în vedere prevederile Regulamentului (CE) nr. 1.234/2007 al Consiliului din 22 octombrie 2007 de instituire a unei organizări comune a piețelor agricole și privind dispoziții specifice referitoare la anumite produse agricole,

în temeiul Legii nr. 1/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 7 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 725/2010 privind reorganizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și a unor structuri aflate în subordinea acestuia, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite prezentul ordin.

Art. I. — Anexa nr. 1 „Condiții de aprobare a cumpărătorilor de lapte de vacă” la Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 695/2008 privind stabilirea Condițiilor de aprobare a cumpărătorilor de lapte de vacă și a formularului de cerere pentru aprobarea și înscrierea acestora în Registrul cumpărătorilor, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 786 din 25 noiembrie 2008, cu modificările ulterioare, se completează după cum urmează:

— **La articolul 4, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:**

„(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2) lit. b), cooperativele, asociațiile și grupurile de producători de lapte, fie că este vorba sau nu de un transfer de proprietate a laptelui crud de la producător către organizația de producători, în cazul cedării producției membrilor în vederea comercializării către una sau mai multe întreprinderi care tratează ori prelucrează laptele sau alte produse lactate, nu au obligativitatea de a deține aprobarea sanitară veterinară și pentru siguranța alimentelor.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Achim Irimescu,
secretar de stat

București, 5 iunie 2013.
Nr. 443.

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

pentru aprobarea Metodologiei privind elaborarea studiilor de fezabilitate și solicitarea avizului Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei în vederea inițierii procesului de atribuire a concesiunii serviciului public de distribuție a gazelor naturale

Având în vedere prevederile art. 104 alin. (2) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012 și ale art. 10 alin. (1) lit. n) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012,

în temeiul prevederilor art. 5 alin. (1) lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Metodologia privind elaborarea studiilor de fezabilitate și solicitarea avizului Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei în vederea inițierii procesului de atribuire a concesiunii serviciului public de distribuție a gazelor naturale, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Operatorii economici autorizați de către Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei care

întocmesc studii de fezabilitate, vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin, iar compartimentele de resort din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei vor urmări respectarea acestora.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Niculae Havrileț

București, 7 iunie 2013.
Nr. 37.

ANEXĂ

METODOLOGIE

privind elaborarea studiilor de fezabilitate și solicitarea avizului Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei în vederea inițierii procesului de atribuire a concesiunii serviciului public de distribuție a gazelor naturale

CAPITOLUL I

Obiect și domeniu de aplicare

Art. 1. — Prezenta metodologie stabilește succesiunea operațiilor necesare pentru elaborarea studiilor de fezabilitate și solicitarea avizului Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, denumită în continuare *ANRE*, în vederea inițierii procesului de atribuire a concesiunii serviciului public de distribuție a gazelor naturale pentru una sau mai multe zone delimitate — unități administrativ-teritoriale.

Art. 2. — Prezenta metodologie se aplică operatorilor economici autorizați de către *ANRE*, care întocmesc studii de fezabilitate conform prevederilor art. 1.

Art. 3. — Studiul de fezabilitate menționat la art. 1 se elaborează în baza solicitării scrise a unei persoane fizice/juridice interesate.

Art. 4. — Termenii, expresiile și abrevierile utilizați/utilizate în prezenta metodologie sunt definiți/definite în:

- a) Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012;
- b) Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări de Legea nr. 160/2012.

CAPITOLUL II

Conținutul studiului de fezabilitate

Art. 5. — Studiul de fezabilitate trebuie să conțină cel puțin următoarele elemente:

A. Piese scrise

Date generale:

1. denumirea obiectivului de investiție;
2. amplasamentul: unitatea/unitățile administrativ-teritoriale/teritoriale;
3. beneficiarul studiului;
4. elaboratorul studiului.

Informații generale privind obiectivul de investiție:

1. situația actuală: se precizează inclusiv stadiul lucrărilor realizate până în prezent, în situația în care acestea există, precum și modalitatea privind punerea la dispoziția concesionarului a acestora;
2. descriere:

a) necesitatea și oportunitatea investiției: număr de potențiali consumatori și oportunitatea promovării investiției din punct de vedere socioeconomic și al protecției mediului;

b) scenariile tehnico-economice prin care scopurile investiției pot fi atinse:

- (i) scenarii propuse: se propun minimum două scenarii;
  - (ii) scenariul recomandat de către elaborator;
  - (iii) avantajele scenariului recomandat;
- c) descrierea constructivă, funcțională și tehnologică, după caz;
3. date tehnice:
- a) zona și amplasamentul;
  - b) statutul juridic al terenului care urmează să fie ocupat; se atașează documente justificative;
  - c) situația ocupărilor definitive de teren: suprafața totală, reprezentând terenuri din intravilan/extravilan;
  - d) studii de teren:
    - (i) studii topografice cuprinzând planuri topografice cu amplasamentele reperelor, liste cu repere în sistem de referință național;
    - (ii) studiu geotehnic cuprinzând informațiile necesare realizării sistemului de distribuție a gazelor naturale;
    - (iii) alte studii de specialitate necesare, după caz;
  - e) soluția tehnică de alimentare cu gaze naturale a obiectivului;
  - f) caracteristicile tehnice ale obiectivelor aferente sistemului de distribuție a gazelor naturale și variantele constructive ale acestora, cu recomandarea variantei optime; se prezintă inclusiv breviarul de calcul pentru dimensionarea sistemului;
  - g) situația existentă a utilităților și analiza de consum:
    - (i) necesarul de utilități pentru varianta propusă promovării;
    - (ii) soluții tehnice de asigurare cu utilități;
4. concluziile evaluării impactului asupra mediului;
5. durata de realizare și etapele principale; graficul de realizare a investiției.
- Costuri estimative:
- 1. valoarea totală cu detalieră pe structura devizului general, conform modelului prevăzut în anexa nr. 1; se prezintă inclusiv devizele pe obiecte;
  - 2. eșalonarea costurilor coroborate cu graficul de realizare a investiției, conform modelului prevăzut în anexa nr. 2.
- Analiza cost-beneficiu:
- 1. definirea obiectivelor, inclusiv specificarea perioadei de referință; analiza opțiunilor;
  - 2. analiza financiară, inclusiv calcularea indicatorilor de performanță economică: valoarea actuală netă, rata internă de rentabilitate și raportul cost-beneficiu; analiza financiară trebuie să parcurgă următoarele etape:
    - (i) estimarea veniturilor și costurilor investiției, precum și implicațiile acestora din punctul de vedere al fluxului de numerar;
    - (ii) definirea structurii de finanțare a investiției și profitabilitatea sa financiară;
  - 3. analiza de risc;
  - 4. durata de realizare, în luni/ani;
  - 5. alți indicatori specifici domeniului de activitate în care este încadrată investiția, după caz; se specifică inclusiv informațiile privind numărul estimat de consumatori raportat la debitele distribuite pe an.

Avize și acorduri de principiu:

- 1. avizul tehnic de principiu privind alimentarea cu gaze naturale a obiectivului, emis de operatorul sistemului aflat în amonte;
  - 2. certificatul de urbanism însoțit de avizele solicitate prin acesta;
  - 3. avizele de principiu privind asigurarea utilităților.
- B. Piese desenate**
- a) plan de situație, întocmit la scara 1:25000 ÷ 1-5000, cu trasarea limitelor administrativ-teritoriale și a punctului de racordare la sistemul din amonte;
  - b) planul de amplasare în zonă, întocmit la scara: 1:10000, 1:5000, 1:2000 sau 1:1000, cu trasarea pe acesta a obiectivelor necesare pentru alimentarea cu gaze naturale;
  - c) schema de dimensionare a sistemului de distribuție a gazelor naturale;
  - d) planuri speciale, profile longitudinale, profile transversale, după caz.

CAPITOLUL III

Solicitarea avizului

Art. 6. — (1) Două exemplare ale studiului de fezabilitate, însoțite de o cerere întocmită conform modelului prevăzut în anexa nr. 3, se depun la ANRE pentru obținerea avizului necesar inițierii procedurii de atribuire a concesiunii serviciului public de distribuție a gazelor naturale.

(2) La depunerea documentelor menționate la alin. (1), solicitantul achită tariful de analiză, conform tarifelor aprobate de ANRE.

(3) ANRE, prin Comisia tehnică de avizare a studiilor de fezabilitate întocmite în vederea concesionării serviciului de distribuție a gazelor naturale și de emiteră a avizelor conforme pentru operatorii economici din sectorul gazelor naturale, constituită prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 9/2013, denumită în continuare *Comisie*, analizează studiul de fezabilitate.

Art. 7. — (1) Avizul sau decizia de respingere a studiului de fezabilitate, însoțit/însoțită de un exemplar al studiului de fezabilitate, se transmite solicitantului.

(2) Decizia de respingere se motivează în scris.

Art. 8. — Avizul sau decizia de respingere a studiului de fezabilitate conține cel puțin următoarele elemente:

- a) datele de identificare ale solicitantului;
- b) datele de identificare ale elaboratorului studiului de fezabilitate, precum și data întocmirii acestuia;
- c) municipiul/orașul/comuna, cu localitățile aparținătoare din județul pentru care a fost întocmit studiul de fezabilitate;
- d) soluția tehnică de alimentare cu gaze naturale a localităților menționate la lit. c);
- e) alte precizări stabilite de Comisie privind condițiile de alimentare cu gaze naturale a localităților menționate la lit. c).

Art. 9. — Solicitățile depuse la ANRE anterior intrării în vigoare a prezentei metodologii se analizează de către Comisie așa cum au fost prezentate.

Art. 10. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezenta metodologie.

DEVIZ GENERAL
privind cheltuielile necesare realizării obiectivului

Nr. crt.	Denumirea capitolelor și subcapitolelor de cheltuieli	Valoare fără T.V.A.		T.V.A.	Valoare, inclusiv T.V.A.	
		(mii lei)	(mii euro)	(mii lei)	(mii lei)	(mii euro)
1	2	3	4	5	6	7
CAPITOLUL 1. CHELTUIELI PENTRU OBȚINEREA ȘI AMENAJAREA TERENULUI						
1.1.	Obținerea terenului					
	TOTAL 1.1.					
1.2.	Amenajarea terenului					
	TOTAL 1.2.					
1.3.	Amenajări pentru protecția mediului					
	TOTAL 1.3.					
TOTAL CAPITOLUL 1						
CAPITOLUL 2. CHELTUIELI PENTRU ASIGURAREA CU UTILITĂȚI NECESARE OBIECTIVULUI						
2.	Utilități necesare obiectivului					
TOTAL CAPITOLUL 2						
CAPITOLUL 3. CHELTUIELI PENTRU PROIECTARE ȘI ASISTENȚĂ TEHNICĂ						
3.1.	Studii de teren					
	TOTAL 3.1.					
3.2.	Taxe pentru obținerea de avize, acorduri și autorizații					
	TOTAL 3.2.					
3.3.	Proiectare și inginerie					
	TOTAL 3.3.					
3.4.	Organizarea procedurilor de achiziție publică (se specifică tipul cheltuielilor pentru care sunt prevăzute sume)					
	TOTAL 3.4.					
3.5.	Consultanță					
	TOTAL 3.5.					
3.6.	Asistență tehnică					
	TOTAL 3.6.					
TOTAL CAPITOLUL 3						
CAPITOLUL 4. CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚIA DE BAZĂ						
4.1.	Construcții și instalații (pentru fiecare obiect în parte)					
	TOTAL 4.1.					
4.2.	Montaj utilaje tehnologice					
	TOTAL 4.2.					
4.3.	Utilaje, echipamente tehnologice și funcționale cu montaj					
	4.3.1. Echipamente cu montaj (pentru fiecare obiect în parte)					
	TOTAL 4.3.1.					
	4.3.2. Soluția de alimentare					
	TOTAL 4.3.2.					
	TOTAL 4.3.					
4.4.	Utilaje fără montaj și echipamente de transport					
	TOTAL 4.4.					

1	2	3	4	5	6	7
4.5.	Dotări					
	TOTAL 4.5.					
4.6.	Active necorporale					
	TOTAL 4.6.					
TOTAL CAPITOLUL 4						
CAPITOLUL 5. ALTE CHELTUIELI						
5.1.	Organizare de șantier					
	5.1.1. Lucrări de construcții					
	5.1.2. Cheltuieli conexe organizării șantierului					
	TOTAL 5.1.					
5.2.	Comisioane, taxe, cote legale, costul creditului					
	5.2.1. Comisioane					
	5.2.2. Taxe					
	5.2.3. Cote legale					
	5.2.4. Costul creditului					
	TOTAL 5.2.					
5.3.	Cheltuieli diverse și neprevăzute					
	TOTAL 5.3.					
TOTAL CAPITOLUL 5						
CAPITOLUL 6. CHELTUIELI PENTRU PROBE TEHNOLOGICE, TESTE ȘI PREDARE LA BENEFICIAR						
6.1.	Pregătirea personalului de exploatare					
	TOTAL 6.1.					
6.2.	Probe tehnologice și teste					
	TOTAL 6.2.					
TOTAL CAPITOLUL 6						
TOTAL DEVIZ GENERAL,						
din care C+M						

*ANEXA Nr. 2
la metodologie*

Eșalonarea costurilor. Graficul de realizare a obiectivului

Nr. crt.	Etape de realizare	Luna			
		1	2	...	n

*ANEXA Nr. 3
la metodologie*

C E R E R E pentru eliberarea avizului

Solicitantul ....., nr. înregistrare la Oficiul Național al Registrului Comerțului .....,
(denumirea solicitantului)

CUI ....., reprezentat(ă) prin ..... în calitate de ....., Banca ....., cod IBAN .....,
cod poștal ....., localitatea ....., județul/sectorul ....., str. nr. ...., bl. ...., sc. ...., et. ....,
ap. ...., telefon ....., fax ....., e-mail ....., solicităm eliberarea avizului pentru Studiul de fezabilitate nr. .... /.....,
întocmit de ....., în vederea inițierii procesului de atribuire a concesiunii serviciului public de distribuție a gazelor naturale
în .....

(unitatea administrativ-teritorială)

Anexăm la prezenta cerere studiul de fezabilitate menționat, în două exemplare.

Reprezentant legal al .....
(denumirea solicitantului)

.....
(numele și prenumele)

.....
(semnătura și ștampila)

Data .....

ACTE ALE COMITETULUI INTERMINISTERIAL DE FINANȚĂRI, GARANȚII ȘI ASIGURĂRI

COMITETUL INTERMINISTERIAL DE FINANȚĂRI, GARANȚII ȘI ASIGURĂRI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea modificării și completării Normei „Asigurarea pe termen scurt, în numele și în contul statului, a riscului de neplată la extern, riscuri nonpiață și riscuri temporar nonpiață (NI-ASR-07-IV/0)”

În baza Hotărârii Guvernului nr. 534/2007 privind înființarea, atribuțiile, competențele și modul de funcționare ale Comitetului Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări și reglementarea operațiunilor de finanțare, garantare și asigurare efectuate de Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A. în numele și în contul statului, cu modificările și completările ulterioare,

luând în analiză propunerea de aprobare a modificării și completării Normei „Asigurarea pe termen scurt, în numele și în contul statului, a riscului de neplată la extern, riscuri nonpiață și riscuri temporar nonpiață (NI-ASR-07-IV/0)” și ținând seama de:

— Legea nr. 96/2000 privind organizarea și funcționarea Băncii de Export-Import a României EXIMBANK — S.A., republicată;

— Nota de aprobare nr. 1.773 din 10 mai 2013 întocmită de Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A.;

— discuțiile și propunerile formulate în ședința din data de 27 mai 2013 de către membrii Comitetului Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări,

Comitetul Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări, întrunit în plenul ședinței din ziua de 27 mai 2013, hotărăște:

Articol unic. — Se aprobă modificarea și completarea Normei „Asigurarea pe termen scurt, în numele și în contul statului, a riscului de neplată la extern, riscuri nonpiață și riscuri temporar nonpiață (NI-ASR-07-IV/0)”, aprobată prin

Hotărârea Comitetului Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări nr. 53/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 241 din 26 aprilie 2013, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Președintele Comitetului Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări,

Enache Jiru

București, 27 mai 2013.

Nr. 72.

ANEXĂ

Modificarea și completarea Normei „Asigurarea pe termen scurt, în numele și în contul statului, a riscului de neplată la extern, riscuri nonpiață și riscuri temporar nonpiață (NI-ASR-07-IV/0)”

Articol unic. — Norma „Asigurarea pe termen scurt, în numele și în contul statului, a riscului de neplată la extern, riscuri nonpiață și temporar nonpiață (NI-ASR-07-IV/0)”, aprobată prin Hotărârea Comitetului Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări nr. 53/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 241 din 26 aprilie 2013, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 4, punctul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„7. *insolvența debitorului extern* — insolvența va fi considerată a apărea în oricare dintre următoarele situații:

a) procedurile de insolvență au fost fie inițiate de către instanță, fie încetate de către aceasta din cauza lipsei de active;

b) planul de reorganizare a fost aprobat de către instanță;

c) o înțelegere de plată a creanțelor a fost stabilită cu toți creditorii în afara instanței;

d) executarea sarcinii asupra proprietății debitorului instituite de către asigurat nu a avut ca rezultat stingerea completă a datoriei;

e) există anumite condiții care, în alt sistem legislativ, produc efecte în mare măsură similare cu cele de mai sus.”

2. La articolul 5 se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) În cazul asigurării riscurilor temporar nonpiață, polițele aferente țărilor temporar eliminate pot fi valabile pentru o perioadă de cel mult 180 de zile de la data la care încetează

eliminarea temporară. După această dată nu pot fi semnate noi polițe de asigurare pentru țările respective.”

3. Articolul 15 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 15. — (1) Pentru acordarea asigurării este necesar a fi îndeplinite cumulativ criteriile de eligibilitate la data înregistrării cererii de asigurare, însoțită de documentația completă:

a) exportatorul este persoană juridică română legal constituită;

b) împotriva exportatorului nu a fost instituită procedura judiciară a insolvenței, conform legislației în vigoare;

c) exportatorul nu se află în litigiu, în calitate de pârât, cu Ministerul Finanțelor Publice, inclusiv Agenția Națională de Administrare Fiscală și cu EximBank.

(2) Criterii particulare pentru asigurarea riscurilor temporar nonpiață:

a) în cazul în care exportatorul are deja o relație de afaceri cu debitorul, aceasta este pozitivă din punctul de vedere al comportamentului în plăți al debitorului;

b) rapoartele de informații comerciale despre debitor nu evidențiază incidente privind plățile;

c) debitorul extern are un rating acceptabil⁵.”

RECTIFICĂRI

La Hotărârea Guvernului nr. 201/2013 privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2013 al Regiei Autonome „Rasirom”, aflată sub autoritatea Serviciului Român de Informații, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 25 aprilie 2013, se face următoarea rectificare:

— în anexă, între titlul acesteia („Bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2013”) și tabel se va citi: „— mii lei —”.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

